

Det samme ærede Medlem har talt om Dannevirkestillingen og har sagt, at den Gang spillede de sagkyndige en stor Rolle, og da det kom til Stykket, brugte de slet ikke Dannevirkestillingen, og Følgen var den, at vi ikke fik den Afstaaelse af Slesvig, vi kunde have faaet; ellers kunde vi have faaet Slien-Linien. Det hele er fuldstændig urigtigt fra Ende til anden. Forslaget om Befæstning blev forelagt i Rigsraadet 1857—58. I dette Befæstningsforslag, som findes i Rigsraadstidende, der er her i Salen tilgængelig for alle, findes et Forslag om Dannevirkestillingen, men naar ærede Medlemmer ville læse det igennem, ville de se, hvilken Betydning Sagkundskaben der giver Dannevirke. Det er kun en Stilling, der kan bruges under visse Forhold, og den kan naturligvis ikke bruges under de Forhold, som indtraf i 1864, da de lange Vanddrag, som skulde indskrænke Stillingens Front og gøre det muligt at forsvare den med den Styrke, vi havde; frøs til og blev fast Is. Men hvorpaa var Vægten lagt i 1857—58? Det var ikke paa Dannevirkestillingen — at Digtere og Lyrikere have pustet Stillingen op til noget, den aldrig har været, kan Sagkundskaben ikke gøre ved — men paa Flankestillingerne Dybbøl og Fredericia, og havde man udført det, som Sagkundskaben den Gang forlangte, og havde anvendt de af den fordrede Millioner paa Dybbøl og Fredericia i Stedet for at anvende saa og saa mange Hundrede Tusinde Kroner, var ganske vist den Del af Slesvig, der nu sukker efter at komme tilbage til Fædrelandet, aldrig bleven skilt fra os.

Man har fra forskellige Sider fremhævet den Maade, hvorpaa jeg har udtalt mig lige overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og hans Forslag, og den Maade, hvorpaa der er blevet talt af det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Madsen) — han har i øvrigt ikke udtalt sig om dette Forslag her i Tinget —, og jeg skal gerne vende tilbage dertil, fordi der er noget, man ikke har forstaaet, jeg forklarede mig maaske ikke tydeligt nok. Jeg gjorde Forskel paa et Angreb, ført under Vilkaar, hvor man fuldt ud kan beregne alt, altsaa et Angreb, hvor det eneste Forsvar er et Forsvar mod Landgang, og et Angreb, ført under Vilkaar, hvor man foruden den Styrke, der skal gaa mod Landgangstroppeperne, har en Fæstning bagved, som kan fortsætte Forsvaret. Nu er Historien den, at Angrebet altid føres med den hurtigst mulige Afgørelse for Øje, hvorimod For-

svaret omvendt altid føres i den bestemte Hensigt at drage Krigen i Langdrag, og derfor har jeg stemplet det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Ringkøbing, saaledes; at det kan ikke nytte at kalde det Kystforsvar, thi Kystforsvar er igen en Opfindelse, som vi militære ikke kende noget til. Det Forslag, det ærede Medlem har stillet, vil vise sig at skabe et Forsvar, der er rendt over Ende i Løbet af et Par Døgn, hvorimod vi, naar vi have befæstet København, ville være i Stand til at fortsætte ud over Maanedere.

Naar man spørger: Naar skal Forsvaret komme til Anvendelse, vil man lige overfor mig sige, at jeg har kun talt om Forsvaret lige overfor en Eksistenskamp. Det er ikke rigtigt. Jeg har sagt, at naar man organiserer med Neutraliteten for Øje, organiserer man ogsaa med Eksistenskampen for Øje; er jeg væbnet overfor det større, har jeg ogsaa Midler til at gøre det mindre.

Man har fremdeles gjort gældende, at der er forskellige Mangler ved den Maade, hvorpaa jeg har fremstillet Forsvaret, idet jeg fuldstændigt har glemte, at der eksisterer noget andet end København og Sjælland, men det har jeg ingenlunde glemte. Vi ere desto værre stillede saaledes, at vort Land er revet itu af Havarme. Et hvilket som helst andet europæisk Land er stillet paa den Maade, at hvis det vil samle sit Forsvar, kan det gøre det, hvor det vil. Det kunne vi ikke, thi Forbindelsen mellem Landsdelene kan blive afbrudt. Tænkte vi os vort Territorium skruet sammen saaledes, at vi ingen Vande havde imellem Landsdelene, vilde vi alligevel samle Forsvaret om Sjælland og København, fordi København, vor Hovedstad, nu en Gang har den højst uheldige Beliggenhed ude i Hjørnet af Riget.

Man har anket over, at vi ville trække alt Forsvaret til København, og at vi ikke ville have noget Forsvar for de andre Landsdele. Men er der et eneste Land, der er i Stand til at forsvare hele sit Omraade? Det kan intet Land, selv ikke det største. Og saa mener man, at den sunde Fornuft siger, at naar vi samle Forsvaret paa Sjælland og ved København, gaar Fjenden til Fyn og Jylland. Ja, der er grumme meget, som kaldes „sund Fornuft“, men som ikke derfor behøver at være rigtigt. Den sunde Fornuft trænger undertiden til at vejledes af Sagkundskaben. Lad mig tage et drastisk Eksempel. Vil jeg slaa en Mand ihjel, der bor